

Leen Lefebre

KARABAS

© 2014 Leen Lefebre
Alle rechten voorbehouden
Oktober 2014

www.leenlefebvre.be
https://twitter.com/leen_lefebvre
<https://www.facebook.com/leen.lefebvre>

Niets uit deze uitgave mag worden gebruikt, vertaald of gereproduceerd in welke vorm of op welke wijze ook - elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnames, op informatie opslagsystemen of op andere mogelijkheden - zonder voorafgaand schriftelijk akkoord met de auteur.

*Het einde der oude tijden is vlakbij.
Dit is het begin van het einde.
De razende Moeder Natuur eist respect.
De oude wereld wankelt wekenlang.
De mensheid krabbelt verschrikt overeind.
Een nieuwe tijd dringt zich aan ons.*

Een oorverdovend lawaai dreunde door de atmosfeer.

Instinctief dook ik in elkaar. Een rilling gleed over mijn rug. Was, was dit dan het einde?

Ik keek schichtig om me heen. De grond trilde, en dit wakkerde aan tot een gevaarlijk daveren. Een immense wolk blokkeerde de zon en kwam recht op me af. De dreigende duisternis belemmerde mijn zicht. Ik struikelde. Rechts voelde ik een pijnscheut door mijn enkel gaan. Ik zag bloed!

Snel krabbelde ik overeind. Hijgend en half hinkend probeerde ik het donker voor te blijven.

Eindelijk bereikte ik de top van de berg. Mijn ledematen trilden. Mijn tranen smaakten zweterig zout. Jankend ging ik zitten op de ruwe rotsgrond.

De kalmte keerde langzaam in mij terug. Toch klopte er iets niet. Ik keek onzeker op naar de grafietgrouwe lucht.

De aarde beefde opnieuw. Het kolkende oceaanwater trok met een akelig lawaai razendsnel landinwaarts. De golven sleurden alles genadeloos mee. De witte hutjes in het dal zakten als kaartenhuisjes ineen. Het lagergelegen land werd omgedoopt tot zee.

Terwijl de vloedgolf alles inpalmde op haar weg, sloot ik mij af. Ik wenste, ik wenste dat de lucht opklaarde. En als ik straks wakker werd, dan hoopte ik dat dit alles slechts een droom was geweest.

Ik kon het niet laten mijn ogen toch te openen. De onheilspellende hemel leek nu helderder dan ooit. Het waterpeil stopte met stijgen. Ik haalde opgelucht adem. Moeder Natuur leek uitgeraasd.

Stilaan drong het tot me door dat ik volledig was ingesloten. Mijn berg torende als enige boven de vlakte uit. Water. Overal water. Ik háátte water! Zelfs een bad was te veel. Gelukkig zat ik hier hoog en droog.

Sinds vandaag was er opnieuw hoop. Voor het eerst sinds weken scheen de zon. Aarzelend duwde ze zich door het dichte

wolkendek heen.

Moeder Zon fascineerde me meer dan ooit tevoren. Als een magneet trok ze mij naar haar toe.

Ik was bang dat de zon op een dag niet meer op zou komen. Nachtenlang bleef ik waken op de top. Telkens wanneer haar magische gloed oprees, haalde ik opgelucht adem. Als niemand keek, bedankte ik haar met een rondedans.

Ik staarde naar de kudde grazende geiten in de weide naast mij. Mijn blik daalde verder af naar de kustlijn. Mijn volk was er druk in de weer. De ontzaglijke, donkergroene pijnbomen versperden levenloos de steile paden. Ooit waren zij plekken vol rust in de schaduw. Vandaag werden zij genadeloos omgehakt.

De boomstammen werden langs de hoge bergwand naar beneden gesjouwd. De mannen bouwden een dorp langs de kust. Een nieuwe nederzetting, op pàlen nog wel!

Het bergmeer leek een wastobbe nu de vrouwen er hun stoffige kleren in wasten. Inmiddels vormde de oude drinkplek van de geiten een enorm zoetwaterreservoir. Het lekkere bronwater was toegankelijk voor elk dorstig wezen.

Het diepblauwe oceaانwater was allesbehalve lekker. Eenmaal had ik het geproefd. Jakkies!

Vele uren van rust verstreken, en pas toen de oranjerode gloed verdween, maakte ik me klaar voor de nacht. Mijn broeder snelde naar me toe. Net voor de ramp leerden we samen de kneepjes van het herdersvak. Zijn lange dagshift zat erop. De wissel van de wacht was daar. Nu moest ik écht vertrekken!

Ik haalde altijd eerst de geiten op aan het meer, en leidde hen vervolgens naar de hoger gelegen vlakte om te grazen. Ik was een geboren herder, al zei ik het zelf. Als mijn ouders dit eens konden zien.

Onder geen beding wilde ik ruilen met de rest beneden. Hier, te midden van alle natuurpracht, vond ik rust. Elke shift begon en eindigde met een magisch uitzicht op de halve bol.

Haar gloed verlichtte mijn klim, en gidste mij over de meest oneffen paden.

Ik liep nu tussen de kwebbelende vrouwen en spelende kinderen door. Geconcentreerd herderde ik alle geiten bijeen. Met mijn snelle tred leidde ik hen via het smalle bergpad omhoog. In de onmetelijke diepte zag ik hoe de lichtjes langs de kust de verlaten bouwwerf verlichtten. De diepblauwe plas in de verte keek me fonkelend aan.

Net op tijd bereikte ik de hoger gelegen vlakte. De zon verdween juist in haar bad.

Ik bracht de geiten vlug naar hun weide en plofte doodmoer neer. Hier, hoog op de kale bergtop, fluisterde de wind: 'Het komt goed, rust maar, mijn kind!' Haar lied weergalmde door mijn troebele hoofd. Moe maar voldaan dommelde ik in.

Een vurige gloed trok aan mijn blik. Mijn oogleden wogen als lood, maar ik knipperde ze open. Ik stond oog in oog met de mooiste bol die er bestond.

Na een woelige nacht geeuwde ik voluit. De andere herder sliep zijn roes uit bij het meer. Het was er drukker dan ooit. Sinds de knal schaarde mijn hele volk zich eromheen. De lagergelegen vlakte was omgedoopt tot een rumoerig tentenkamp.

Ik genoot met volle teugen van de stilte hier. Waar was die goeie, oude wereld toch gebleven? Het leek niet eens zó lang geleden... Voor mijn part kon het paaldorp in zee niet snel genoeg af zijn. Dan zou de rust ook daar terugkeren.

Jachtig omcirkelde ik de witwollige bende. Het was niet evident om zo'n chaotische kudde bijeen te drijven, laat staan bij elkaar te houden. Ik, leerling-herder, wist waarover ik sprak!

Vlug liep ik een verstrooide moedergeit achterna. Geen idee wat het arme beest bezielde. Haar babygeitje nam een binnenvogel. Ik haastte me erheen.

Hijgend klemde ik mijn lichaam rond het trillende lijfje. Mijn ene oog wierp een vluchtige blik in de afgrond naast het

pad. Ik huiverde. Dat was nipt!

Soms wenste ik dat ik meer ogen had. De dieren waren immers van levensbelang. Hun wol leverde mijn volk warme kleren en lekkere melk.

Lékker?! Ik haalde er mijn neus voor op. Nog liever dronk ik water uit het meer!

Het geitje sribbelde tegen. Ik porde het voorzichtig naar de veilige bergwand toe. Verderop zat een geit verstrikt met haar vacht in een struik. Het kostte me veel moeite om het meest koppige, wollige dier uit het universum te bevrijden. Het zweet parelde op mijn rug. Mijn baan als geitenhoeder viel niet te onderschatten.

Ik daalde met de kudde af. Het laatste geitje gaf ik een duw door het dichte struikgewas. Ik was nog net op tijd om de zon op zijn grootst te zien worden.

Terwijl de geiten gretig dronken van het water in het meer, kreeg ik mijn broeder in het oog. Hij stond al trouw op post zoals een echte herdersjongen het betaamt!

‘Karabas?’

Ik draaide me om. Verblind door het vurige licht, keek ik ietwat verdoemd voor me uit.

Toen herkende ik de stem. Ik reageerde met mijn diepe bas, en zette me af voor de sprong. Prompt plantte ik mijn vuile poten op het wankele bovenlichaam van het knaapje. Samen duikelden we door het gras. Ter begroeting duwde ik mijn natte neus tegen de zijne.

Twee donkere ogen onder even donkere haren keken me geamuseerd aan. Ongegeneerd likte ik zijn hele gezicht schoon.

‘Altan, maar jongen toch!’

Moederlief kwam aangesneld met een schone doek in haar hand. Ze knielde naast haar zoon en veegde mijn kwijl van hem af.

Ik kon het niet laten om haar te bedanken voor zoveel liefs. Voor ik het besefte, verwende ik ook haar met een schrobbeurt. Het was gewoon sterker dan mezelf.

Ik was weliswaar een bijzonder brave pup, maar ik vond het ook leuk om het kattenkwaad van mijn broertje na te doen. Zij kon er gelukkig om lachen.

Ondanks haar pas gewassen jurk, omarmde de vrouw me als haar eigen mensenkind. Mmm! Haar lange, natte haren roken naar weidebloemen. Ik gaf mijn reukorgaan rijkelijk de kost. 'Há-tsjie! Há-tsjie!'

Terwijl mijn broertje verder afdaalde om te gaan spelen langs de kustlijn, volgde ik moeder kwispelstaartend naar de beige tent. Ik kon wel een paard op!

Met mijn linkeroog volgde ik elke beweging in de keuken op de voet. Lekkere geuren dreven naar me toe. Het speeksel kwam me in de mond. Wachtend op het geroep van mijn naam, likkebaardde ik ongeduldig.

Ik richtte mijn rechteroog op de warme gloed die tegelijk dichtbij en veraf leek. Zó mysterieus en onbereikbaar, die zon fascineerde me uitermate.

Haar stralen verwarmden mijn bruinbeige vacht intens. Geeuwend sperde ik mijn mond open, en weer dicht. Mijn ogen sloot ik tot spleetjes. Mijn maag rommelde. Ik jankte zachtjes.

De stemmen verdwenen geleidelijk naar de achtergrond. Ik deed verwoede pogingen om mijn ogen open te houden, maar het lukte me niet. Uitgeteld zakte ik weg in een diepe roes.